

Milion x nula = nula.

1. čtení: Mt 8,5-13

Hlavní čtení: Ga 1,6-9

2. 11. 2014 (Ke Dni reformace)

Milí bratři, milé sestry,

když píšeme dopis nebo třeba e-mail, začínáme jej zpravidla poděkováním. *Především ti děkuji za odpověď. Děkuji vám, že jste se tak rychle ozval. Děkuji vám za vaši ochotu a váš čas.*

I v době apoštola Pavla bylo znakem dobrého vychování a vzdělání, když někdo uměl uvést dopis vyjádřením díky. Apoštol v tom není žádnou výjimkou. Také velmi rád začíná své listy díkůčiněním, díkůvzdáním. Ovšem s „malou“ obměnou: neděkuje lidem. Děkuje Bohu. Dobrořečí Bohu. Moc dobře si totiž uvědomuje, že to dobré v lidech má svůj původ právě u Boha.

Tak například na počátku listu Římanům: *„Nejprve vzdávám díky svému Bohu skrze Ježíše Krista za vás všechny, protože se po celém světě rozšiřuje zvěst o vaší víře.“* (Ř 1,8)

Nebo třeba v 1. dopisu do Korintu: *„Stále za vás Bohu děkuji pro milost Boží, která vám byla dána v Kristu Ježíši; on vás obohatil ve všem, v každém slovu i v každém poznání. Neboť svědectví o Kristu bylo mezi vámi potvrzeno, takže nejste pozadu v žádném daru milosti a čekáte, až se zjeví náš Pán Ježíš Kristus.“* (1K 1,4-7)

Ovšem list Galatským, je temnou výjimkou z pravidla. Pavel tento list nezačíná díkůvzdáním. „Papír“ byl v jeho době sice velmi drahý, času jistě také neměl nazbyt, ale to nejsou důvody, kvůli kterým by apoštol vynechal úvodní poděkování Bohu za galatské křesťany.

Pravým důvodem je zkrátka fakt, že v případě blatských křesťanů není Pánu Bohu za co děkovat. Není důvod církev v Galacii nějak chválit. Právě naopak! Je třeba je pokárat. A namísto díkůvzdání prosit Boha o to, aby se galatští opět vydali po správné cestě.

„Divím se, že se od toho, který vás povolal milostí Kristovou, tak rychle odvracíte k jinému evangelii.“ (1,6) Takto je Pavel donucen začít svůj dopis. Roztrpčeně, rozhořčeně.

A my se na chvíli zastavíme hned u toho prvního slovesa. *Divím se...* Kdy a čemu se my obvykle divíme? Když se stane něco divného, když se udá nějaký div, tedy něco, co se vymyká obvyklému běhu věcí, řádu tohoto světa. Třeba když se celoživotní bručoun na nás zčistajasna usměje. To je přece div divoucí! Z toho nám klesne čelist. Nebo když se nám někdo omluví za to, co provedl. Anebo nám někdo pomůže - i za cenu vlastní újmy. V takových případech se divíme rádi a s radostí.

Tak se umí divit i Pán Ježíš. Když ho vyhledá římský pohanský voják, jehož sluha je těžce nemocen a prosí Ježíše za jeho uzdravení. *Pane, nejsem hoden, abys vstoupil pod mou střechu; ale řekni jen slovo, a můj sluha bude uzdraven.* (Mt 8,8) Věří totiž, že je toho Ježíš schopen. *Když to Ježíš uslyšel, podivil se, a řekl těm, kdo ho následovali (tedy předně svým učedníkům): "Amen, amen, pravím vám, tak velikou víru jsem v Izraeli nenalezl u nikoho."* (Mt 8,10) Víra tohoto pohana je větší než víra zbožných židů.

A právě z toho by se apoštol Pavel rád radoval – kdyby galatští křesťané z pohanů věřili evangelii, které přijali, té radostné zprávě, že Ježíš Kristus je jejich jedinečným Spasitelem. A kdyby jim tato stačila!

Namísto toho se Pavel diví, jak rychle se začali od této spasitelné zprávy odvracet. Nepřekvapilo by ho, kdyby galatské přemáhaly časné starosti, kdyby polevovali ve víře – to se holt stává, to není žádný div. Kdo z nás někdy nepokulhává, nezaostává za druhými? V takovém případě je třeba povzbuzovat k víře, k tomu, aby člověk neochaboval – ale rozhodně není vhodné takovému člověku nadávat.

Div divoucí je ovšem to, že se galatští od evangelia odvracejí k nějakému jinému evangelii. To Pavla pobuřuje. To ho rozežírání jako kyselina. Vždyť je jen jedno evangelium. Je přece jen jedna radostná zvěst: že Ježíš Kristus svobodně dal svůj život za naše hříchy, aby nás zachránil. K tomu my nemusíme vůbec nic dodávat – ani slovy, ani myšlenkami, ani skutky - byť by byly sebelepší!

A teď je třeba položit si základní otázku: Jsme my tak pevně zakotveni v milosti Kristově, že nemáme potřebu evangelium o ospravedlnění hříšníka vylepšovat, zdokonalovat, něco k němu přidávat? Anebo by naopak i u nás Pavel našel takové sklony odvracet se od pravého evangelia a obracet se k jinému? Někdo nad tím může mávnout rukou: Takové nebezpečí nám už nehrozí. Ale hrozí! Jsem hluboce přesvědčen, že hrozí, vždycky hrozilo a vždycky hrozit bude – co církev bude církví.

Zkusme si osvětlit celý problém na hraní karet o peníze. Jistě mnozí z vás někdy zkoušeli (třeba jen ve školních lavicích) hrát karty „o prachy“, jak jsme tomu říkali my. Byť třeba jen o koruny. To nejdříve všichni hráči dají nějaký peněžní základ do banku – dejme tomu pět korun.

Poté se rozdají karty. A podle toho, na co se hráč se svými kartami cítí, přidává dál peníze a tím zvyšuje ten svůj základ. Pokud mám dobré karty a myslím si, že mohu vyhrát, zvýším sázku. Pokud mně karty naopak nepadly, nic nepřihazuji. A teď jde samozřejmě o to, na co si troufnou moji protihráči.

A stejné je to s Kristovým evangeliem. Ten základní peněžní vklad je to, co pro každého z nás Pán Ježíš učinil. Položil za nás hříšné svůj život na kříži. Tento základ máme všichni společný. A nadto ze svého již nic přidávat nemusíme, ba ani nemáme. Základ stačí! Ovšem my přihazujeme – a to právě tehdy, když cítíme, že máme dobré karty v rukou.

Kolikrát si myslíme, že jsme schopni přesvědčit Pána Boha o naší dobrotě, o naší spravedlnosti, o naší lásce, a tím si u něj vydobýt přízeň, zasloužit si jeho náklonnost. Chodíme pravidelně do kostela – každou neděli. To z nás Bůh musí mít radost! Čteme si z Bible, každý den se modlíme. A když pomůžeme našemu bližnímu – to Pánu Bohu přímo srdíčko radostí poskočí a už už připravuje pro nás pěkné místečko ve svém království.

Jenomže to už s evangeliem nemá nic společného. Je to stejné, jako bychom milión násobili nulou, když Kristovo vítězství nad hříchem světa chceme vylepšit ze svého. Vyjde z toho zkrátka nula. Nic!

Druhý problém je, že se pak ve společenství křesťanů cítíme jako ti vítězové v kartách. *My máme dobré karty, můžeme přihodit – a co ty, co vy? Jak jste na tom? Vy na to nemáte! Nechodíte do kostela tak často, jako my. Nečtete Písmo s takovým porozuměním, jako my. Nepomáháte lidem tak jako my... Ze spoluhráčů se stávají protihráči – a tu začíná církev umírat!* A teď se možná ptáte: *A kdes to, faráři, slyšel, že by nám takové věci někdy vyšly z úst? Copak jsme někdy na adresu druhých něco takového řekli?* A já vám dám za pravdu: Nikdy jsem to od vás neslyšel. Ani vy jste to nikdy neslyšeli ode mne.

Právě v tom je dokonalý ten obraz karetní hry o peníze. Při ní přece nikdo nic neříká. Nikdo se nad druhého nepovyšuje. Nikdo nehodnotí nahlas své karty ani karty protihráčů. Jen si to každý – ve svém nitru – myslí. Jen je v hloubi své duše přesvědčen, že se díky svým skutkům jednou Bohu líbí, a podruhé nelíbí. Že se jednou Bohu zamlouvá více než jeho bližní, a podruhé zase méně.

Ale tak tomu není. Bohu se nelíbí právě takovýto přístup. S tím musíme především bojovat. Všechno nám Hospodin ze své milosti daroval ve svém Synu Ježíši Kristu. Znovu opakuji: Všechno! A běda nám, budeme-li k tomu něco ze svého přidávat.

Milí bratři, milé sestry: právě dnešní den si znovu ujasněme, že nejsou dobří a špatní křesťané. Nejsou líní a pilní křesťané. Nejsou významní a bezvýznamní křesťané. Všichni jsou, všichni jsme - křesťané. Kristovci. Všichni patříme Kristu. Nic víc být ani nemůžeme!

Modlitba po kázání:

Pane Ježíši Kriste, vedeš nás k pokornému životu. Ve svých rukou nemáme nic, čím bychom tě oslnili, čím bychom si tě naklonili – nemáme, nikdy jsme neměli a nikdy mít nebudeme. Vedeš nás také k radostnému životu. Z tvých rukou přijímáme všechno, co k životu vezdejšímu i tomu věčnému potřebujeme. A z toho se chceme radovat. Amen.